

Den gamle mands stol

Lille Jens lå vågen i sin seng. Han hørte en ugle tude i skoven over for, hvor de boede. Han havde drømt en underlig drøm, men var desværre vågnet, før den var færdig. Han ville prøve at sove igen og se, om han kunne drømme videre.

Det kom han nu ikke til, for i det samme lød et højt brag et sted i huset. Han blev lysvågen, og kort tid efter hørte han forældrenes stemmer ude i gangen. Han sprang selv ud af sengen og løb ud til forældrene. De var ikke i gangen, så han fortsatte ind i stuen. Han blev stående stille i døren; for hans forældre så så underligt på hinanden - ingen sagde noget. Jens syntes, det var uhyggeligt; så han løb hen til sin mor, og først nu fik forældrene øje på ham. "Jamen Jens, er du også vågen? Ja, du må jo også have hørt støjen, ikke?" Han nikkede.

Nu så han, hvad det var, der havde lavet støjen, og også han blev underlig til mode. Deres store spisebord var væltet om på siden. Faderen sagde, at det umuligt kunne vælte af sig selv, og han gik rundt for at checke vinduer og døre, men alt var låst og lukket. Forældrene begyndte at gå huset igennem. De kikkede i alle skabe, bag og under store møbler, bag gardiner, kort sagt alle steder, hvor der var en mulig gemmeplads for et menneske. Men der var ingen!

"Kom Jens, du skal bare gå i seng igen. Der er ikke sket noget særligt, kan du se. Vi rejser bordet op, og så skal vi alle tre sove igen." Jens blev lagt i seng, og kort tid efter sov han faktisk.

Men forældrene kunne naturligvis ikke sove igen. De kunne jo regne ud, at der var noget meget underligt på færde. Moderen udtalte de ord, der længe havde været uudtalte mellem dem: "Det spøger her i huset." "Ja, jeg må indrømme, at jeg i øjeblikket heller ikke kan komme på nogen bedre forklaring. Men den kan jeg nu ikke rigtigt tro på."

Moderen så eftertænksom ud. Hun var i højere grad end sin mand åben over for overnaturlige hændelsers eksistens. De lagde sig til at sove, for de kunne ikke gøre noget nu, og de skulle jo også på arbejde næste dag. Ja, faktisk skulle de op om tre timer.

Jens vågnede først næste morgen. Han løb uforfærdet ind i stuen for at se, om der var sket noget nyt, mens han havde sovet. Ja, mon ikke! Alle stolene var væltet. Han måtte hellere løbe ind og fortælle mor og far det sidste nye. Han ruskede faderen vågen og råbte: "Far, far, nu er stolene væltet."

Faderen sprang op. Han så underlig ud i hovedet, og moderen løb skrigende ind i stuen. "Hvorfor skriger du, mor?" Hun tog sig sammen. "Fordi det spøger i vores hus. Der kan ikke være anden

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

årsag til disse væltede møbler end spøgeri." Jens kom til at tænke på nogle meget uhyggelige spøgelseshistorier, han engang havde hørt. Nu så også han bange ud.

Faderen sagde, at nu måtte de alle tre tage det roligt og fornuftigt. Der var jo ikke sket nogen af dem noget, og nogle væltede stole og et væltet bord var vel til at leve med! Men det havde han nu alligevel ikke tænkt sig at stoppe ved. Det her skulle undersøges nøje. Dog blev de nødt til at tage på arbejde og i børnehaven; så måtte de se, hvad de kunne finde ud af i weekenden. Det var fredag i dag, så den måtte de lige igennem først.

Da de spiste aftensmad sammen samme dag, fortalte faderen, at han havde drøftet nattens uhyggelige hændelser med sine kolleger, og en af dem havde fortalt, at han havde kendt det ældre ægtepar, der boede der før dem. De havde aldrig talt om spøgeri i huset.

Jens og hans forældre havde kun boet nogle få måneder i huset. De havde købt det af den gamle kone, som skulle på plejehjem. Hendes mand var død et par år tidligere. De havde overtaget nogle af de møbler, den gamle kone ikke havde plads til på plejehjemmet.

Så sent som for et par dage siden havde de skilt sig af med en af de gamle lænestole, fordi den var meget slidt og ved at brase sammen. De havde smidt den i en container, der i denne uge holdt i deres gade.

Dette talte de om, da Jens pludselig udbrød: "Stolen! Jamen det var jo den gamle stol, jeg drømte om i nat." Forældrene så interesserede ud. "Hvad drømte du om den, Jens?" "Der sad en gammel mand i den og læste avis. Det var det hele."

Forældrene så på hinanden. De behøvede ikke sige noget. De tænkte det samme. De løb ud på gaden og hen til containeren og tog den gamle lænestol med tilbage i huset igen. Denne gang stillede de den op på loftet. Det kunne han vel ikke gøre vrøvl over?

Det så ikke ud til det. I hvert fald har det ikke spøget siden hos den lille familie. Og der er nu gået tre år.